

ція про особу, чий право порушено, про об'єкт порушення тощо. По-друге, це недостатня організованість порядку передачі протоколів до суду та тривалість їх розгляду, що іноді виключає притягнення до відповідальності внаслідок спливу строків охорони. По-третє, потребує уточнення порядок конфіскації та знищення контрафактної продукції. При цьому слід посилити контроль за виконанням цього рішення та посилити відповідальність посадових осіб за невиконання рішення щодо знищення контрафактних примірників. По-четверте, необхідно підвищувати рівень знань щодо правової охорони інтелектуальної власності у осіб, які виконують посадові обов'язки, пов'язані з захистом інтелектуальної власності. При вирішенні зазначених проблем у нашому суспільстві частково вирішиться проблема з забезпечення захисту інтелектуальної власності та притягнення до відповідальності за вчинені порушення.

Список використаних джерел:

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 р. // Нормативні акти України: Електронна база даних [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>
2. Постанова Доманівського районного суду Миколаївської області від 27.01.2009 р. № 3-54 // [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/5848213>
3. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23.12.1993 р. № 3792-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – №13 від 29.03.94 р.
4. Постанова Снігурівського районного суду Миколаївської області від 26.12.2008 р. по справі № 3-3773/2008р. // [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/2661466>
5. Постанова Червонозаводського районного суду м. Харкова від 06.08.2007 р. у справі № 3/12-5334 // [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/3093118>
6. Постанова Червонозаводського районного суду м. Харкова від 05.08.2007 р. у справі № 3-5295/07 // [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/3535086>
7. Судариков С. А. Основы авторского права. – Минск, 2000. – С. 452-453.
8. Постанова Святошинського районного суду м. Києва від 27.05.2013 р. по справі № 3/759/3323/13 // [Електронний ресурс] Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/31542800>
9. Постанова Жовтневого районного суду м. Дніпропетровська від 03.05.2012 р. по справі № 412/5374/2012 // <http://reyestr.court.gov.ua/Review/24398748>
10. Постанова Дарницького районного суду м. Києва від 18.05.2012 р. по справі № 3-4473/12 // <http://reyestr.court.gov.ua/Review/24529611>

САТАНОВСЬКА М. А.,
аспірант кафедри адміністративного
та фінансового права
(Національний університет
біоресурсів і природокористування України)

УДК 342.9

ДЕЯКІ ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО ІНСТИТУЦІЙНОЇ СПРОМОЖНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ДО ВПРОВАДЖЕННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

На виконання Національного плану дій на 2013 рік розроблено проект Закону України, що передбачає схвалення Стратегії розвитку державно-приватного партнерства в Україні. В статті наводяться пропозиції щодо удосконалення зазначеного законопроекту, зокрема в частині ролі уповноваженого органу з питань державно-приватного партнерства.

Ключові слова: державно-приватне партнерство; Стратегія розвитку державно-приватного партнерства в Україні; інституційне середовище; уповноважений орган з питань державно-приватного партнерства.

На исполнение Национального плана действий на 2013 год разработан проект Закона Украины, предусматривающего принятие Стратегии развития государственно-частного партнерства в Украине. В статье приводятся предложения по совершенствованию указанного акта, в частности роли уполномоченного органа по вопросам государственно-частного партнерства.

Ключевые слова: *государственно-частное партнерство, Стратегия развития государственно-частного партнерства в Украине, институциональная среда, уполномоченный орган по вопросам государственно-частного партнерства.*

In order to implement the National Action Plan for 2013 Draft Law of Ukraine, which includes the approval of the Strategy of Development of public-private partnership in Ukraine. The paper provides suggestions for the improvement of the said Act, in particular the role of the competent authority on public-private partnerships.

Key words: *public-private partnerships, the development strategy of public-private partnership in Ukraine, institutional environment, the authority on public-private partnership.*

Вступ. Останні три роки після прийняття Закону України «Про державно-приватне партнерство» (далі – Закон) [1] час від часу виникають дискусії щодо можливості реалізації проектів соціально-економічного розвитку за механізмом державно-приватного партнерства (далі – ДПП). Інфраструктурні проблеми, які постійно загострюються, та відсутність необхідних коштів у державних та місцевих бюджетах не залишає державні владі інших, ніж ДПП, механізмів подолання так званих інфраструктурних розривів. Між тим, незважаючи на наявність законодавства у цій сфері та бажання щось здійснити із залученням ДПП не лише у владі, а й у вітчизняного бізнесу, який шукає можливості взяти участь у масштабних інфраструктурних проектах, дотепер в Україні немає жодного класичного проекту ДПП. Під «класичними» слід розуміти проекти, які не за назвою, а за економічною та правовою сутністю відповідають ознакам ДПП.

У зв'язку із зазначеним, а також з метою формування сучасного механізму ефективної взаємодії держави та приватного сектору на засадах ДПП у сфері реалізації інвестиційно-інноваційних проектів розбудови інфраструктури і надання суспільних послуг з ціллю досягнення стратегічних цілей сталого розвитку України, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України (далі – Мінекономрозвитку), як спеціально уповноважений орган у сфері ДПП [2], розробило проект розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013-2018 роки», котре на черговому засіданні Уряду 14 серпня 2013 року № 739-р набуло юридичної сили [3], а також проект Закону України «Про Стратегію розвитку державно-приватного партнерства в Україні» (далі – Стратегія).

Однак, розглядаючи положення Стратегії, реалізація яких має стати очікуваним початком розв'язання всебічних проблем, що утримують розвиток механізмів ДПП, виникають деякі пропозиції до завдань, цілей та етапів запровадження Стратегії.

Правовий аналіз та пропозиції щодо удосконалення механізму ДПП висвітлювалося лише у загальних рисах в окремих підручниках, наукових статтях, тезах конференцій економічного спрямування. Питання розвитку ДПП в Україні у правовому аспекті, зокрема пропозицій щодо інституційної спроможності органів державної влади до впровадження ДПП, аналіз цілей, мети діяльності Стратегії та шляхи розв'язання проблем, що уповільнюють партнерів до застосування механізмів за ДПП, поки не порушувалися, що свідчить про новизну та вказує на необхідність наукового дослідження цієї теми.

Постановка завдання. Слід зазначити, що результативне функціонування як Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013-2018 роки, так і Стратегії починається саме із органу, що здійснює координацію діяльності в Україні з питань ДПП, а отже, саме визначення і удосконалення його функціональної приналежності до реалізації зазначених актів постає як завдання у даному дослідженні.

Результати дослідження. Стратегію розроблено на виконання пункту 72.2 Національного плану дій на 2013 рік щодо впровадження Програми економічних реформ на 2010-2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава», затвердженого Указом Президента України від 12 березня 2013 року № 128, та пункту 2 розпорядження Кабінету Міністрів України від 14 серпня 2013 року № 739 «Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013-2018 роки» [3].

Як відомо, ДПП є одним з ключових механізмів поліпшення бізнес-клімату та інвестиційного середовища шляхом розвитку інфраструктури національної економіки, підвищення стандартів життя населення.

Тому орган, уповноважений з питань ДПП, враховуючи потребу у проектах ДПП, сформував конструктивний та послідовний план – Стратегію, що має на меті подолання проблем, які уповільнюють успішне впровадження механізму ДПП в Україні, серед яких:

- інституційні проблеми, що відображають низький рівень інституційної спроможності до впровадження ДПП;

- проблеми державної підтримки ДПП, які зумовлені відсутністю ефективного механізму її надання;
- проблеми правового регулювання, які пов'язані з недосконалістю нормативно-правової бази з питань ДПП;
- проблеми поінформованості, які зумовлені недостатньо ефективно організованим процесом обміну інформацією про практику впровадження ДПП між центральними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування.

До інституційних проблем розробник пропонує віднести низький рівень інституційної спроможності до впровадження ДПП через:

- недостатній рівень уваги держави до реалізації політики у сфері ДПП і недосконалість системи управління такого партнерства;
- відсутність у сфері ДПП дієвих заходів щодо створення умов для його розвитку, а також чіткого розмежування повноважень між органами державної влади та координації їх діяльності;
- наявність галузевих особливостей провадження господарської діяльності та складність умов довгострокового та взаємовигідного співробітництва між державою та приватними партнерами;
- несприятливий інвестиційний клімат і складність умов провадження підприємницької діяльності під час реалізації проектів ДПП;
- наявність проблем у відносинах між органами державної влади та приватним сектором під час проведення погоджувальних процедур, захисту прав власності інвесторів, розв'язання господарських спорів.

Проблеми державної підтримки ДПП зумовлені відсутністю ефективного механізму її надання та спричинені:

- складністю механізму надання державної підтримки;
- відсутністю середньо- та довгострокового фінансування проектів ДПП;
- невизначеністю методології надання державної підтримки в межах реалізації проектів ДПП;
- обмеженими можливостями отримання державних та місцевих гарантій для реалізації проектів ДПП.

Проблеми правового регулювання пов'язані з недосконалістю нормативно-правової бази з питань ДПП, зокрема:

- неузгодженість положень Закону з положеннями інших законодавчих актів, якими регулюються відносини державних та приватних партнерів за договорами концесії, спільної діяльності;
- відсутність ефективного механізму справедливої компенсації збитків приватних партнерів унаслідок порушення умов договору державним партнером;
- відсутність дієвого механізму взяття державним партнером бюджетних зобов'язань та їх виконання;
- відсутність механізму компенсації різниці між затвердженими й економічно обґрунтованими тарифами;
- відсутність можливості заміни приватного партнера в разі невиконання ним узятих зобов'язань.

Так, дійсно можна констатувати, що положення Закону не узгоджені з положеннями інших законів, що регулюють відносини, пов'язані із здійсненням ДПП. Закон передбачає можливість прийняття державним партнером рішення щодо доцільності застосування під час реалізації певного проекту його положень [1]. Таким чином, проекти, які формально відповідають ознакам ДПП, можуть реалізовуватись без застосування встановлених Законом принципів, зокрема можуть застосовуватися положення Закону України «Про концесії».

Проблеми поінформованості зумовлені недостатньо організованим процесом обміну інформацією про практику впровадження ДПП між центральними органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. Недостатній рівень взаємодії органів державної влади, органів місцевого самоврядування, приватного сектору та інститутів громадського суспільства на засадах ДПП не дає змоги повною мірою використати потенціал приватного сектору як конструктивного партнера влади у впровадженні ДПП.

Подолання зазначених перешкод можливе за наявності комплексної державної політики, системного підходу до розвитку ДПП в Україні. Важливою складовою такої політики має стати Стратегія, яка є політико-правовим документом, в якому уповноважений центральний орган державного управління, покликаний здійснювати державну політику у сфері ДПП в Україні, визначає середньострокові (довгострокові) перспективи та напрямки його розвитку відповідно до положень Концепції розвитку ДПП в Україні на 2013-2018 роки.

Правовою основою Стратегії є Конституція України, Цивільний кодекс України, Господарський кодекс України, закони України «Про державно-приватне партнерство», «Про концесії» «Про місцеве самоврядування», розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013-2018 роки», а також інше законодавство з питань господарської діяльності та співпраці (взаємодії) між органами державної влади, місцевого самоврядування, суб'єктами господарювання та інститутами громадського суспільства.

Метою Стратегії розвитку ДПП в Україні є формування ефективного механізму взаємодії між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, приватним сектором та інститутами громадського суспільства на засадах ДПП для забезпечення успішної реалізації проектів, спрямованих на поліпшення показників національної економіки, якості життя населення і стану навколишнього природного середовища.

Стратегією передбачені цілі досягнення високого рівня функціонування механізмів ДПП, зокрема такі як:

1. Розбудова інституційного середовища.
2. Удосконалення механізмів державної підтримки ДПП.
3. Удосконалення правового регулювання ДПП.
4. Підвищення рівня знань та поінформованості у сфері ДПП.

Слід відмітити, що розробником Стратегії запропоновано першочергово досягнути цілі поліпшення якості системи управління ДПП на основі ефективної організаційної структури взаємодії органів державної влади, органів місцевого самоврядування, приватного сектору та інститутів громадянського суспільства, а не удосконаленню нормативно-правової бази з питань ДПП, з якої зазвичай і починається саме покращення будь-якої галузі.

Враховуючи таку послідовність досягнення поставленої мети до реалізації Стратегії, варто зупинитись на першій цілі Стратегії, що згідно законопроекту прогнозується впровадити за рахунок:

- запровадження механізму надання методичної підтримки для реалізації проектів ДПП;
- запровадження ефективного механізму координації діяльності центральних органів виконавчої влади під час підготовки та реалізації проектів ДПП на національному рівні;
- зосередження зусиль держави на реалізації проектів ДПП та забезпечення ефективного співробітництва з приватним партнером;
- підвищення рівня підготовки і кваліфікації фахівців органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з питань застосування механізму ДПП.

Однак вжиття необхідних заходів та поетапної реалізації цієї цілі у Стратегії не передбачено. Враховуючи таку обставину та з метою досягнення поставленого завдання щодо розбудови інституційного середовища, зокрема в частині діяльності уповноваженого органу з питань ДПП, вважаємо за доцільне взяти до уваги наступне:

1) посилити управлінську роль Мінекономрозвитку як державного уповноваженого органу, в частині його взаємодії з лінійними міністерствами та іншими органами виконавчої влади, які можуть партнерами брати участь у проектах ДПП, що передбачає:

- конкретизацію у функціях і повноваженнях Мінекономрозвитку стратегічної управлінської ролі у сфері ДПП;
- закріплення управлінських складових у функціях і повноваженнях керівництва та підрозділів Мінекономрозвитку;
- виокремлення в рамках дієвого спеціального підрозділу Мінекономрозвитку з питань ДПП функцій та структурних одиниць, пов'язаних із державним формуванням державної політики у сфері ДПП, проведенням експертизи проектів ДПП, наданням методичного забезпечення проектів ДПП;
- встановлення кількісних та якісних критеріїв ефективності діяльності підрозділу Мінекономрозвитку з питань ДПП;
- забезпечення методичного та консультативного супроводу проектів, що передбачає облік договорів ДПП на центральному та місцевому рівнях за відповідними регіонами, територіями, видами економічної діяльності;
- поширення функцій Мінекономрозвитку з погодження аналізу ефективності здійснення ДПП на стадії підготовки виключно на проекти, які реалізуються центральними органами виконавчої влади;
- забезпечення проведення моніторингу та контролю за виконанням проектів ДПП на центральному та місцевому рівнях;

2) впровадити координацію функцій управління на державному та місцевому рівнях, що забезпечуватиме стійку орієнтацію проектів ДПП на виконання стратегічних цілей розвитку економіки країни:

- визначення функцій та повноважень центральних органів виконавчої влади у частині укладання договорів у сфері ДПП та їх супроводу з урахуванням планувально-стратегічної ролі Мінекономрозвитку;
- покладення на відповідні центральні органи виконавчої влади функції підготовки, аналізу ефективності здійснення та впровадження проектів ДПП, державним партнером у яких виступає Кабінет Міністрів України, відповідно до доручення Кабінету Міністрів України;
- створення Громадської колегії при Мінекономрозвитку для виконання дорадчої функції стосовно взаємодії Мінекономрозвитку з органами місцевого самоврядування, представниками бізнесу та експертного середовища;

3) створити сприятливі умови для залучення приватних інвесторів до проектів розвитку інфраструктури і надання суспільних послуг на засадах ДПП має передбачати:

- поширення форм державної не фінансової підтримки проектів ДПП;
- проведення центральними та місцевими органами влади заходів, спрямованих на поширення інформації про перспективні інвестиційні проекти регіонального розвитку із залученням приватного сектору;
- чітке визначення правил, процедур виключного переліку документів, граничних термінів отримання дозволів, а також сприяння приватним партнерам в отриманні необхідних дозволів в рамках проектів ДПП;
- відведення земельних ділянок для проектів ДПП державному партнеру;
- реалізацію пілотних проектів, що сформує підґрунтя для посилення довіри суспільства до приватного капіталу і дасть змогу визначити напрями подальшого розвитку нормативно-правового забезпечення ДПП в Україні.

Цілі Стратегії прогнозується досягти двома етапами.

На першому етапі передбачено остаточну формалізацію умов реалізації проектів ДПП та розбудову ін-

ституційної інфраструктури, створення системи підтримки ДПП, удосконалення механізму ДПП на стадії проведення конкурсних процедур, укладання договорів, розгляду спорів; розроблення та прийняття відповідних нормативно-правових актів.

На другому етапі на основі отриманого досвіду впровадження ДПП передбачено здійснити вдосконалення організаційно-методологічної, інформаційної підтримки та системи державної підтримки ДПП; розроблення та прийняття відповідних нормативно-правових актів.

Однак, на нашу думку, з метою змістовного розуміння хронології дій таких етапів слід додати дещо обґрунтованих пропозицій щодо реалізації поставлених цілей, зокрема:

а) першочергово варто проаналізувати стан виконання функцій центрального уповноваженого органу з питань ДПП та підготувати план дій щодо зміцнення відповідних підрозділів Мінекономрозвитку для забезпечення дієздатності уповноваженого органу;

б) прийняти розпорядчі документи Кабінету Міністрів України з нормами про ступінь функціональної підпорядкованості або обов'язкове узгодження центральними органами виконавчої влади рішень у сфері ДПП з Мінекономрозвитку із внесенням змін до положень про центральні органи виконавчої влади із розмежуванням державних органів за специфікацією діяльності у сфері ДПП;

в) передбачити підготовку змін до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», а також прийняття розпорядчих документів центральними органами виконавчої влади на виконання вищезазначених розпорядчих документів Кабінету Міністрів України із детальним описом функціонального розподілу в управлінні проектами ДПП між структурними підрозділами та штатними посадами;

г) видати розпорядчі документи Мінекономрозвитку, Міністерства фінансів України, центральних органів виконавчої влади за погодженням з Міністерством юстиції України щодо розробки методичних засад проведення моніторингу та контролю за виконанням проектів ДПП на рівні центральних органів виконавчої влади;

г) внести зміни до законів України «Про державно-приватне партнерство», «Про здійснення державних закупівель» з метою впровадження прозорих конкурсних процедур участі приватних партнерів у проектах ДПП; визначення повноважень органів влади, що залучаються до проектів ДПП на всіх стадіях, як на центральному, так і на місцевому рівнях; розширення часового горизонту відносин у рамках ДПП; уточнення ознак ДПП у частині делегування функцій і повноважень держави щодо розвитку інфраструктури та надання суспільних (публічних послуг) приватному сектору; уточнення переліку сфер застосування договорів ДПП; запровадження можливості реалізації інституційного партнерства, а отже, й створення спеціального венчурного спільного (державно-приватного) проектного (заснованого з метою реалізації конкретного проекту) підприємства, надання державним (комунальним) підприємствам права бути учасниками договорів ДПП;

д) внести зміни в законодавство України у сфері фінансового права з метою підвищення ефективності використання бюджетних коштів та уникнення фінансових ризиків при фінансуванні проектів ДПП, виключити розділ про відповідні підготовчі процедури для прийняття управлінських рішень по розбудові ДПП у проекті Закону України «Про державну допомогу»;

е) забезпечити нормативне упорядкування з питань прав державної власності на активи, створені в рамках проекту ДПП за допомогою внесення змін до нормативно-правових актів законодавчого та підзаконного рівнів, які регулюють правовідносини користування та розпорядження майном;

є) формування інформаційного простору підтримки взаємодії всіх зацікавлених сторін у реалізації проектів ДПП на основі використання сучасних інформаційних інструментів і комунікативних технологій на основі видання розпорядчих документів Мінекономрозвитку, Міністерства фінансів України, центральних органів виконавчої влади, ухвалення розпорядчих органів місцевого самоврядування із дотриманням рекомендацій Мінекономрозвитку по узагальненню кращого світового досвіду та проведення навчальних заходів, підвищення кваліфікації у сфері запровадження механізмів ДПП, упорядкування формальних комунікацій між владою та громадським суспільством шляхом організаційних (наприклад, за допомогою організаційних схем) та функціональних (наприклад, за допомогою положень про структурні підрозділи) регламентів як по вертикалі, так і на горизонтальних рівнях ієрархії управління, якісного інформаційного супроводу прийняття управлінських рішень щодо реалізації стратегії ДПП

Запропонований вище алгоритм дій щодо впровадження Стратегії є не вичерпним переліком пропозицій щодо удосконалення механізму ДПП в Україні. Також вважаємо, що доцільним було б розроблення Мінекономрозвитку плану дій з виконання Стратегії. Цей план повинен включати заходи, відповідальних виконавців, строки та очікувані результати. План повинен врахувати необхідність подальшого погодження проекту із відповідними виконавцями (міністерствами, відомствами тощо) і зацікавленими особами, його змістовне наповнення повинно ґрунтуватися на існуючій системі розподілу повноважень між міністерствами і відомствами, існуючими програмами та планами діяльності, експертних судженнях і консультаціях із зацікавленими особами.

Висновки. Підсумовуючи зазначене, можна констатувати, що виконання Стратегії дасть змогу залучити приватний сектор до вирішення стратегічних завдань соціально-економічного розвитку країни, удосконали-

ти нормативно-правове регулювання ДПП, підвищити інституційну спроможність органів державної влади і приватного сектору щодо використання сучасних механізмів ДПП, створити умови для залучення інститутів розвитку до формування необхідного інституційного середовища та реалізації проектів ДПП. Однак вважаємо, що Стратегія потребує ретельного доопрацювання, зокрема в частині поставлення та порядку формування цілей, за допомогою яких пропонується реалізації Стратегії, а також розроблення спеціально уповноваженим органом з питань ДПП плану дій щодо виконання завдань та заходів, котрі передбачатиме Стратегія.

Список використаних джерел:

1. Програма економічних реформ на 2010 – 2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: municipal.gov.ua/articles/show/article/54.
2. Про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України: Указ Президента України від 31 травня 2011 року № 634 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.
3. Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013-2018 роки: розпорядження Кабінету Міністрів України від 14 серпня 2013 року № 739 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.rada.gov.ua.

СЕЛЕЦЬКИЙ О. В.,
викладач кафедри трудового права
та права соціального забезпечення
(Чернігівський національний
технологічний університет)

УДК 349.2

**ОЦІНЮВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДИПЛОМАТИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ
ЯК ОДИН З ЕЛЕМЕНТІВ ПРОХОДЖЕННЯ ДИПЛОМАТИЧНОЇ СЛУЖБИ**

У статті проаналізовано основні форми оцінювання професійної діяльності дипломатичних працівників. Досліджується сутність, ознаки та провідні принципи проведення атестації дипломатичних працівників. Дається загальна характеристика процедури щорічної оцінки виконання працівниками дипломатичної служби покладених на них обов'язків та завдань. Надано пропозиції із вдосконалення відповідного законодавства.

Ключові слова: дипломатична служба, дипломатичний працівник, атестація, щорічна оцінка.

В статье проанализированы основные формы оценки профессиональной деятельности дипломатических работников. Исследуется сущность, признаки и ведущие принципы проведения аттестации дипломатических работников. Дается общая характеристика процедуры ежегодной оценки выполнения работниками дипломатической службы возложенных на них обязанностей и задач. Даны предложения по совершенствованию соответствующего законодательства.

Ключевые слова: дипломатическая служба, дипломатический работник, аттестация, ежегодная оценка.

The main forms assessment of diplomatic workers's professional activity were analyzed in this article. Essence, signs and leading principles of carrying out the certification of diplomatic workers were investigated. The general characteristic of procedure of an annual assessment of performance which were done by workers of diplomatic service have been given.

Key words: diplomatic service, diplomatic worker, certification, annual assessment.

Вступ. Проходження дипломатичної служби являє собою складний динамічний процес, головним учасником якого є працівник, що поступово долає певні взаємопов'язані відрізки свого трудового життя, котре починається з моменту прийняття на службу, продовжується безпосереднім виконанням службових повноважень і закінчується звільненням з дипломатичної чи адміністративно-технічної посади. Це особлива система юридичних фактів, які впливають на соціально-правовий статус працівника дипломатичної служби і його кар'єру. На нашу думку, під проходженням дипломатичної служби необхідно розуміти сукупність послідовних, логічно побудованих та нормативно врегульованих дій, пов'язаних з відбором на дипломатичну службу, укладенням трудового договору (контракту) та призначенням особи на дипломатичну (адміністративно-технічну) посаду, присвоєнням їй відповідного рангу, наділенням службовими повноважен-

